

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 8 | 15. APRIL 1924 | 73. AARGANG

TIDERNES TEGN.

(Tale af Dr. *James E. Talmage,* en af de Tolv, ved Konferencen i Salt Lake City den 6. Oktober 1923.)

(Fortsat fra Side 101.)

—

Vi véd, at Herren tillader disse Ulykker at ramme ogsaa dem, der efter vor Opfattelse og Mening ikke har fortjent en saadan Skæbne; men husk, at Døden ikke er det sidste. Det er Tilstanden efter Døden, som vi bør bekymre os for. Mange omkommer i Storme og Jordskælv, hvis Død kun er en Overgang til et lykkeligere Opholdssted, fordi de fortjener en saadan Lykke; medens andre rammes af Døden som en Straf fra Herren, og han véd, hvem der falder formedelst deres Synder, og hvem der tages bort formedelst deres Retfærdighed.

Vi har en Tildragelse omtalt i Skriften, der belyser dette Emne. De husker, at Herren og hans Apostle en Gang kom til en blind Tigger paa Gaden ved Tempelporten. »Og hans Disciple spurgte ham og sagde: Mester, hvem har syndet, denne Mand eller hans Forældre, da han er blind født?«

Lad os i forbigaaende lægge Mærke til, at Disciplene maa

have haft Forstaaelsen af Menneskets Forudtilværelse, thi Manden kunde da ikke have syndet i Kodet og som Følge deraf blive født blind. Men den Forklaring, som Herren giver, er det af Vigtighed for os at overveje: »Jesus svarede: hverken han eller hans Forældre have syndet; men det er sket, for at Guds Gerninger skulle aabenbares paa ham.« Herrens Hensigter blev opfyldte i dette Tilfælde, thi Manden blev helbredet, og Begivenheden staar som et Vidnesbyrd for eller imod dem, der blev bekendte med den.

Vi læser i Mormons Bog om en grusom Forfølgelse af de Troende, da mange Kvinder og Børn blev dræbte paa Baalet for derved at tvinge de øvrige til at fornægte Troen. Profeterne Alma og Amulek maatte være Vidner til de frygtelige Scener. Uagtet de selv var i Lænker, blev de bragt dertil for at se de ulykkelige Ofres Pinsler; og Amulek ønskede i retfærdig Harme at »udøve den Guds Kraft, som er i os, og frelse dem fra Luerne. Men Alma sagde til ham: Aanden tvinger mig til ikke at udrække min Haand; thi se, Herren tager dem op til sig i sin Herlighed, og han tilsteder Folket at gøre dette, eller at gøre disse Ting ved dem, ifølge deres Hjerters Haardhed, for at de Straffedomme, som han vil lade komme over dem i sin Vrede, maa være retfærdige; og de Uskyldiges Blod skal staa som et Vidne imod dem, ja, og raabe stærkt imod dem paa den yderste Dag.« (Alma 14: 11.)

Herren befatter sig med Personer, og Frelse er en individuel Affære; men desuagtet befatter han sig ogsaa med Nationer, thi han er Nationernes Gud, hvilke opvokse eller hensygne, bevares eller tilintetgøres efter egen Fortjeneste; og alt dette bliver gjort i Herrens egen bestemte Tid og paa hans egen Maade. »Saligt er det Folk, hvis Gud Herren er«, sang Psalmisten. »Retfærdighed ophøjer et Folk; men Synden er Folkenes Skændsel«, erklærer Salomon.

Det har været paavist, at et af Tegnene paa de sidste Dage og Kristi nærforestaaende andet Komme skulde være Forkyndelsen af Evangeliet blandt alle Nationer. »Og dette Rigets

Evangelium skal prædikes i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folkeslagene; og da skal Enden komme«, sagde Herren selv, medens han var i Kødet, og lige før han blev overgivet til Korsets Død. Ogsaa i disse sidste Dage har Herren tydeligt erklæret, at Nationerne skal blive kaldet til Regnskab. I en Befaling til hans Kirkes Ældster, given i Februar 1831 og nedskreven i Pagtens Bog, 43. Kapitel, siger Herren:

»Opløfter eders Røst og sparer ikke. Raaber til Nationerne, at de skulle omvende sig, baade Gamle og Unge, baade Trælle og Fri, sigende: Bereder eder til Herrens store Dag;

Thi dersom jeg, som er et Menneske, oplofter min Rost og raaber Omvendelse til eder, og I hade mig, hvad ville I da sige, naar Dagen kommer, da Tordenen skal lade høre sine Røster fra Jordens Ender og tale til alle Levendes Øre, sigende: Omvender eder og bereder eder til Herrens store Dag.

Ja, og atter, naar Lynet farer fra Øst til Vest og med Tordenrøst taler til alle, som leve, og skal dirre i alles Øren, som høre, sigende disse Ord: Omvender eder, thi Herrens store Dag er kommen.

Og atter: Herren skal lade sin Røst høre ud af Himlene, sigende: Giv Agt, o I Nationer paa Jorden, og hører den Guds Ord, som skabte eder.

O, I Nationer paa Jorden, hvor ofte vilde jeg have forsamlet eder, ligesom en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger; men I vilde ikke.

Hvor ofte har jeg kaldet eder ved mine Tjeneres Mund, ved Engles Sendelse, ved min egen Røst, ved Tordens Røst, ved Lynets Røst, ved Stormens Røst, ved Jordskælvs Røst, ved stor Hagl, ved en Basuns gennemtrængende Lyd, ved Doms Røst og ved Barmhjertigheds Røst den ganske Dag, og ved Æres og Hæders Røst, og det evige Livs Rigdom, og jeg vilde have frelst eder med en evig Salighed, men I vilde ikke.«

I en anden Aabenbaring læser vi:

»Thi jeg, den Almægtige, har lagt mine Hænder paa Nationerne for at tugte dem for deres Ugudelighed,

Og der skal udgaa Plager, hvilke ikke skulle tages bort fra Jorden, førend jeg har fuldendt mit Værk, som skal udføres hastigt i Retfærdighed;

Indtil alle Tiloversblevne skulle kende mig, fra den mindste til den største blandt dem, og blive fyldte med Herrens Kundskab.« (84: 26—28.)

Endvidere:

»Og saaledes skulle Jordens Indvaanere sørge for Sværdets og Blodsudgydelsens Skyld; og ved Hungersnød og Plager, Jordskælv og Himmelens Torden og stærke og frygtelige Lynslag skulle Jordens Indvaanere komme til at erfare en almægtig Guds Fortornelse og Vrede og tugtende Haand, indtil den bestemte Ødelæggelse har fuldstændigt tilintetgjort Nationerne.« (87: 6)

Jeg tror ikke paa at bortforklare Herrens Profetier om forestaaende Ulykker, men jeg er alligevel fuldt overbevist om, at Herren vil beskytte de Retfærdige, det være sig Mennesker eller Nationer. Herren hentyder til Jordens Nationer som et Hele. Hans Aand har for en stor Del forladt Nationer, der har forkastet ham og hans Befalinger og som Følge af at være overladt til dem selv, kriges de med hverandre og søger paa alle Maader at ødelægge hverandre. Herren er ikke Ophavet til disse Hjemsøgelser; Nationerne bringer dem over sig selv, og de vil gaa deres Undergang i Møde, dersom de ikke adlyder Loven og holder Herrens Bud.

Er der ingen Mulighed for Redning? Jo der er. Herren sendte Bud gennem sin Profet til den ugudelige Stad Ninive, og Raabet lød i dens Gader: »Der er endnu fyrretyve Dage, saa skal Ninive omstyrtes.« Fra Kongen paa hans Trone til Tiggeren paa Gaden begyndte hele Folket at fortryde deres Ugudelighed og aabne Hjerterne for det advarende Budskab. De fastede og bad og bekendte deres Synder for Herren. Og Jonas, Profeten, som var bleven sendt til dem, ventede at se Stadens Ødelæggelse, blev skuffet over, at dette ikke skete. Men Herren sagde til Profeten: Se, Folket har omvendt sig og angret deres Synder. Skal jeg da ødelægge dem, naar de har vendt sig til mig?

Og dersom Nationerne nu vil vende sig til Herren, skal det gaa med dem som med Ninive — de skal blive skaanede; men dersom de ikke vil, da skal Herren lade de forudsagde Straffedomme komme over dem, indtil de faar Øjnene op for den Kendsgerning, at de er afhængige af Gud, Himmelens og Jordens Herre. Naturens Kræfter forener sig, og der gives dem Tilladelse til at sprede Ødelæggelse paa Jorden, men

Enden er ikke endnu. Sidste-Dages Hellige, husk Herrens Formaning: »Staa paa hellige Steder«, og vi kan ikke gøre det, undtagen vi er hellige. »Staa paa hellige Steder og lad eder ikke rokke«, men afvent Herrens Hensigters Udfoldelse, vedbliv at leve trofast og retskaffent og at raabe Omvendelse til Jordens Indbyggere.

Dette er Fuldbyrdelsens Dag, og Tiden for Herrens Komme er nærmere, end vi er villige til at indromme. Lad os ikke prøve paa at fastsætte Dagen og Timen, thi denne vil ikke blive kendt af nogen, for Herren kommer; end ikke Englene i Himmelen kender dette. Derfor, ophor med alle Forsog paa at bestemme Herrens Dag. Men han har sagt os, at Tiden for hans Komme er nær, og den er over et Hundrede Aar nærmere nu, end den var, da han først viste sig for sin Profet i denne Uddeling. Min Bon er, at vi maa være beredte, at vi maa være rede for alle Tings Fuldbyrdelse, for Herrens Komme i Magt og Herlighed for at styre og regere. Amen.

LIVETS MAAL.

Mennesket befinder sig i to Verdener eller Sfærer; den ene, det ydre, materielle Univers, den anden, Tankernes og Folelsernes indre, aandelige Verden. Det ene Ord »Solskin« omfatter alt, hvad der er lyst, varmt og levende i den ydre Verden, og det betyder nojagtigt det samme i den indre. Glæde er alt Livs Udspring, Næring og Endemaal. Hvis man standser og tænker over det, er al vor Godgorenhed, alle vore Forsog paa at oplofte og gavne Menneskeheden, Hensigten med alle religiose Bestræbelser, den ene, at frigore Verden fra Morke, Synd og Sorg, det vil sige, at give alle Skabninger Glæde. Ordet »Evangelium« betyder »godt Budskab«, og Englenes Sang bebudede »en stor Glæde«. Bibelen erklærer, at »Herren skal afviske Graaden af alle Ansigter«, og Mormons Bog siger, at »Menneskene er til, for at de kunne nyde Glæde«.

Det dybsindigste af alle Sandhedsord er dette, at Glæde er alt Bevidsthedslivs egentlige Hensigt og højeste Maal. Selv det gode er ikke det højeste, thi Godhed er kun en Form eller et Udtryk for det højeste, mest fuldkomne Liv og følgelig af den højeste Glæde ved Tilværelsen. Alt, hvad der i Længden fører til eller bringer Sorg, er ondt, Godhed og Glæde er Tvillingesøstre, og det gode er den andens Tjener. Smerte og midlertidig Lidelse, Storm og Mørke er nødvendige, eftersom de tilvejebringer Motiverne, der tilskynder os til at søge bort fra dem og komme ud i Lyset.

Enhver maalbevidst Bevægelse, som Verden nogensinde har eller nogensinde kan foretage, er en Bevægelse bort fra det ubehagelige og hen imod det ønskværdige, bort fra Skygge og hen mod Solskin, bort fra Sorg og hen mod Glæde. Man hører sommetider Glæden omtalt som en ødelæggende Indflydelse. Det kan den være, naar den søges uforstandigt eller overdrives, ligesom Solen kan gøre vore Øjne blinde, dersom vi stirrer paa den. Og dog er Lykke den kraftigste Ansporer til Retfærdighed, der findes paa Jorden. Det er ikke Lykken eller vor Higen efter Lykke, der er en Kilde til ondt. Det, der fører til næsten al Synd og Sorg i Verden, er Fortvivlelse, Haabløshed og Tabet af Troen paa Muligheden af at opnaa Lykke paa rette Maade. Naar Mennesker taber Haabet og Troen, styrter de sig ud i det onde. Glæde leder til godt og til Udførelsen af det gode.

Det er i Sandhed en Kendsgerning, at Solskinnet er Kilden til alt Liv, Lys og Skønhed, og dog har uafbrudt Solskin og intet andet gjort Sahara til en Ørken. Jorden trænger ikke blot til Solskin. Den maa ogsaa have Skyer, Regn og Storme, thi ellers vil Blomsterne visne, Græsset hentørre og Bladene falme. Saaledes er det ogsaa i vort indre Liv. Lang Tids klart Solskin kan gøre Hjertet til en Ørken. Den ædleste Karakter og den reneste Medfølelse er Planter, der maa vandes med Taarer.

Loven, der ligger til Grund for dette, er ganske simpel.

Glæde er det, vi hungre efter; men det er ogsaa, hvad andre hungre efter. Undtagen et Menneske véd, hvad Sky og Skygge betyder, kan han glemme at hjælpe andre frem i Lyset. Den mest humane, den mest guddommelige Følelse, der maa udvikles gennem Taarer, er Medfølelse. At lide med andre er det usynlige Baand, der gør hele Verden til én Familie. Manden er aldrig saa mandig, Kvinden aldrig saa kvindelig, som naar de besvarer en anden menneskelig Sjæls Bøn om Hjælp, Trøst eller Lindring.

Eftersom der er saa megen Sorg paa Jorden, er intet Menneske paa sit højeste, som ikke véd dette gennem sit eget Hjertes Lidelser og er rede til at bringe Solskin ind i andres. Lad et Menneske blot en enkelt Gang mærke Sultens Kvaler, og Nød vil ikke længere være et tomt Ord for ham. Lad en Kvinde blot en enkelt Gang blive alvorligt fristet, og Foragten i hendes Ansigt, naar den Faldne nævnes, vil forvandles til inderlig Medlidenhed og Ønsket om at hjælpe. Lad Fader og Moder græde sammen over deres skuffede Forventninger, og ethvert Hjem, der rammes, vil derefter være Genstand for deres Hjerters Medfølelse.

Saa vidt som det er muligt for os at se, er Glædens og Sorgens dobbelte Muligheder uadskilleligt forenede. Det kunde ikke være anderledes. Det er Livet, og Livet er godt. Alle Mennesker burde være villige til at tage det, som Gud har givet det, og leve det saaledes, at de hele Tiden har Livets Maal for Øje.

(»Deseret News«.)

STRØTANKER.

Det er forbavsende, saa hurtigt et Menneskes Samvittighed løber op i Sømmene, saa snart blot et enkelt Sting er brudt. En lille Synd laver snart et Hul saa stort, at du kan faa Hovedet igennem.

PAASKEBUDSKABET.

Paaske er et hebraisk Ord, der betyder Forbigang; thi Jødernes Paaske stammede jo fra hin mørke Nat i Ægypten paa Mose Tid, da Dødens Engel gik forbi, hvor Paaskelammets Blod var strøget paa Dørstolperne. Nu fejrer Kristenheden denne Fest som et Minde om vor Frelsers Død og Opstandelse, og vi kalder den Paaske — Forbigang. Og det er en rigtig Benævnelse, thi alle vi, som tror paa det sande Paaskelams Blod, vi véd, at Dødens Engel gaar vor Dør forbi, vi véd, at Livet har sejret over Døden.

Bibelens Beretning om Jesu Opstandelse er saa enkel og naturlig, at ingen Bortforklaring eller Aandeliggørelse er mulig. Jesus døde og blev lagt i Graven, og han opstod af Graven. Dette: Han er opstanden, er det herlige Paaskebudskab, og den tomme Grav er Stadfæstelsen af dette Budskabs Sandhed.

»Kommer hid, ser Stedet, hvor Herren laa, og gaar hurtigt hen og siger hans Disciple, at han er opstanden fra de Døde.« Saaledes lød Engelens Ord til Kvinderne Paaskemorgen ved Graven udenfor Jerusalem. Og da de »med Frygt og stor Glæde« løb hen for at forkynde hans Disciple det, »se, da mødte Jesus dem og sagde: Hil være eder! Men de traadte til og omfavnede hans Fødder og tilbade ham.«

Jesu Grav var tom. Peter og Johannes studsede og saa paa hinanden, da de kom til den tomme Grav, hvis Sten var væltet fra Indgangen, og hvor Ligklæderne laa sammenlagte, som om En var vaagnet, staaet op og roligt gaaet sin Vej. Liget var ikke stjaalet, der var ikke sket noget Gravrov: Den Døde var staaet op! De havde ikke ventet det, uagtet han atter og atter havde forudsagt dem sin Opstandelse. Først senere indsaa de, at han ikke kunde holdes af Døden, han, som var Livet selv.

Jesu Grav var tom. Hvad betyder dette for dig og mig? Det betyder, at ogsaa vor Grav skal blive tom. Vi staar ofte ved

Slægt og Venners Grave, og vi véd, at vort eget Liv paa Jorden vil faa Ende og vort Legeme nedsænkes i den sorte Muld, men for alle troende Sjæle er Graven ikke en Endestation, men blot en Forbigang, thi de véd, at Livet har sejret.

Budskabet om den tomme Grav og den opstandne Frelser er det glædeligste Budskab i Tid og Evighed, og dette Budskab kan komme til alle ligesaa levende og ligesaa umiddelbart som til disse Kvinder. Og troende Sjæle i Guds Menighed kan opleve det samme, som hine oplevede paa denne første Paaskemorgen: Mødes med den levende Frelser.

»Jeg har talt med ham i Dag,« sagde en enfoldig Kvinde til Fritænkeren, som nægtede Jesu Opstandelse. Guds Venner møder ham daglig i deres Lønkammer. De véd, han lever, de hører hans Røst i deres Hjerter, og de fornemmer hans Nærværelse.

Og at Livet har sejret over Døden ved Jesu Opstandelse, er noget virkeligt. Den opstandne Frelser var ikke et ulegemligt Spøgelse. Han viste sig for sine Disciple i det samme Legeme, der var staaet op af Graven, hvilket var det samme, som var lagt derind, thi de saá Mærkerne fra Korset i hans Hænder og Fødder. Han bad dem føle paa sig og holdt Maaltid med dem. Naar Apostelen Peter beretter om Jesu Opstandelse, taler han om, hvorledes Herren aabenbaredes »for os, spiste og drak med os, efter at han var opstanden fra de Døde.« (Ap. Ger. 10: 41.) Dette er virkeligt Liv, ikke Skyggetilværelse. Paaskebudskabet er ikke et Budskab om bare Aandelighed, men om levende Liv før Legeme som for Sjæl.

Lad os derfor tage hinanden i Haanden og gaa frem under Vaarens Lys i Jesu Navn som »Opstandelsens Børn«, det Navn, han giver sine Venner; gaa frem med hans Liv i vor Sjæl, med Ønsket om at tjene ham og gøre hans Vilje, saaledes at hans Aand altid kan bo i øs, thi han er »Opstandelsen og Livet«.

J. S. H.

OPSTANDELSEN OG DOMMEN.

—

Et Medlem af Kirken i en afsides liggende Egn, hvor der ingen Missionær er, sendte for en Tid siden nogle Sporgsmaal til »Liahona«, de Forenede Staters Missionsorgan. De drejede sig i Korthed om folgende: Skal den store Dom finde Sted for eller efter Tusindaarsriget? Vil de Retfærdige leve gennem denne Periode uden Dom, og hvad vil der blive af de Ugudelige? Hvis Guds Rige skal omfatte hele Jorden, hvorledes kan der saa leve andre Folk, der ikke har annammet Evangeliet? Kan Mennesker forkaste Kristus, naar han bor paa Jorden iblandt dem? »Liahona«s Svar paa disse Sporgsmaal gengiver vi her i Oversættelse:

»Ved vor Frelsers andet Komme vil en Opstandelse finde Sted af alle dem, som har troet paa ham, og hvis Gerninger har gjort dem værdige til at komme frem i den forste Opstandelse. Gravene vil blive aabnede, og deres Legemer komme frem og blive genforenede med deres Aander. De vil udgore en stor Hærskare og vil bo paa Jorden. De vil anvende deres Tid til Udforelsen af saadanne retfærdige Gerninger, som Herren vil kalde dem til.

De, der har Del i den forste Opstandelse, vil paa en Maade blive domte, naar denne finder Sted. Dom betyder ikke altid Straf, det kan ogsaa betyde Belonning. De bliver erklærede værdige til at komme frem og modtager den Grad af Herlighed, som svarer til deres Trofasthed og Flid; men dette er ikke den endelige Dom, hvorom der bæres Vidnesbyrd i Skriften. Den vil ikke finde Sted, for de tusinde Aar er til Ende, i hvilke Kristus vil regere paa Jorden. Naar denne Periode er til Ende, vil den anden Opstandelse finde Sted, der omfatter de Ugudelige og alle, som ikke har adlydt Evangeliet. Lige efter eller i nær Forbindelse med den anden Opstandelse vil den store og endelige Dom finde Sted.

De opstandne Retfærdige tillige med Jordens Beboere, der ikke har gennemgaaet den Forandring, vi kalder Doden, men

som ogsaa alle vil være retfærdige, skal bo samtidig paa Jorden under Millenniet, afventende den endelige Dom. De Ugudelige, der ikke faar Del i den forste Opstandelse, vil forblive i Aandeverdenen, til de tusinde Aar er omme, da vil de ogsaa opstaa. Ethvert menneskeligt Væsen, der nogensinde har levet, vil opstaa, de Retfærdige i den første og de Ugudelige i den anden Opstandelse. Naar alle er komne frem, vil den store Dom finde Sted, og enhver vil blive domt efter sine Gerninger og i Forhold til det Lys og den Kundskab, han besad.

De eneste, der ikke vil opnaa nogen som helst Slags Frelse, er saadanne, som har forstaaet Evangeliet, modtaget den Helligaand og ved dens Lys og Kraft faaet Vidnesbyrdet om, at Jesus er Kristus; men som alligevel har ladet sig saaledes bedrage og overvinde af Satan, at de fornægter deres Frelser og Sandheden af hans Evangelium. Dette er »Fortabelsens Born«, og de er de eneste, over hvem den anden Dod skal have Magt. Netop hvad denne anden Dod er, meddeles ikke, men Aabenbaringen siger, at disse, der er hjemfaldne til denne Straf, »skulle gaa bort i Soen af Ild og Svovl med Djævelen og hans Engle«.

Alle Mennesker, med Undtagelse af »Fortabelsens Born«, vil opstaa til en saa stor Grad af Frelse og Herlighed, som det er muligt at faa dem til at berede sig for, og der vil blive en uendelig Række af højere eller lavere Trin, afpasset efter, hvad enhver har gjort sig værdig til. Paa den store Dommens Dag vil Jordens Indbyggere blive delte i tre store Afdelinger, der kaldes Riger eller Herligheder. Den hojeste af disse tre er den celestiale, der lignes ved Solens Glans; den næste og lavere er den terrestriale, sammenlignet med Maanen, og den laveste er den telestiale eller Stjernernes Glans. I hvert af disse Riger er der et stort Antal af Grader, »thi den ene Stjerne er forskellig fra den anden i Glans, saaledes er det ogsaa med de Dodes Opstandelse«. (1. Kor. 15: 41—42.)

Ethvert menneskeligt Væsen indbydes og tilskyndes af vor

Fader i Himmelen til at berede sig for celestial Herlighed; men kun faa, sammenlignet med Menneskehedens store Masse, har adlydt de Love, hvorpaa Opnaaelsen af denne Herlighed er betinget, og folgelig vil kun et lille Mindretal indgaa i det celestiale Rige. De andre vil blive delte mellem de to andre Riger og de forskellige Grader indenfor hver af disse.

Opstandne Mennesker — og der er mange saadanne — er udodelige; det vil sige, de er ikke underkastet Sygdom, Dod eller Fristelser, saaledes som dodelige Mennesker er, men de er indbyrdes forskellige i Magt og Intelligens. Dodelige Mennesker, der under Tusindaarsriget holder Guds Befalinger, vil ikke »slumre i Stovet«, men blive forandrede fra Dodelighed til Udodelighed »i et Øjeblik«. Vor Forstaaelse er, at de af Jordens Beboere under Millenniet, der ikke har tilstrækkelig Tro til at blive saaledes forandrede, vil do paa samme Maade, som vi nu gor.

Saa snart Frelseren kommer til Jorden og opretter sin Regering, vil alle de Overlevende — indbefattende de, der tilhorer hans Kirke, de forskellige sekteriske Samfund, de hedenske Religioner og de, der staar udenfor alle Religionspartier — alle disse vil underkaste sig ham; ikke formedelst Frygt eller ved Tvang, thi Kristus vil ikke regere paa den Maade, men fordi alle Mennesker vil indse, at det vil være til deres Gavn og Fordel at underkaste sig Kongernes Konge.

Det er vanskeligt at forstaa, hvorledes nogen Del af Jordens Indbyggere kan leve under Kristi personlige Regering, se ham, hore hans Lærdomme og være Vidne til hans Riges Magt og Herlighed, uden at lade sig omvende til hans Evangelium; men dette vil være Tilfældet med Millioner. De vil blive Undersaatter i hans Rige, men vil ikke lade sig dobe ind i hans Kirke. De vil nyde fuld religios Frihed og vil gore Brug af denne ved at dyrke Gud paa deres egen Maade, og som de selv synes. Men alle vil adlyde Rigets Love, og Fred og Frihed vil herske i hele Verden.

Vi, som har Evnen til at forstaa aandelige Sandheder i en

saadan Udstrækning, at vi kan fatte Kristi Evangeliums Fylde og glæder os deri, forundres naar vi hører, at Millioner af Mennesker vil leve under Frelserens personlige Overherredømme uden at blive omvendte til hans Evangelium. Vi undres over, at de vil være i Stand til at forblive upaavirkede under saadanne store Beviser paa hans Guddommelighed, som de vil blive Vidne til. Men Omvendelse til Evangeliet er mindre en Følge af Beviser end Hjertets indre Kærlighed til Sandheden. De, der af Naturen elsker Sandheden, vil modtage den, saa snart den kommer til dem, uden at sige ret meget om Beviserne, der støtter den. For dem beviser Sandheden sig selv, saa snart den fremsættes for dem. Men de, der ikke elsker de højere aandelige Sandheder, vil ikke tro eller omvende sig, hvor stærke end Beviserne synes at være. Saaledes er Menneskets Natur. Dette er, hvad Frelseren mente i Lignelsen om den rige Mand og Lazarus: »Høre de ikke Moses og Profeterne, da lade de sig heller ikke overbevise, om nogen opstaar fra de Døde.«

I Millenniet, under Guds Riges timelige Lov, vil det ikke blive betragtet som en strafbar Forbrydelse at nægte at lade sig døbe ind i Kristi Kirke. Det vil være overladt til Folks egen fri Vilje. Medens Daaben er og altid vil være den eneste Dør til Guds aandelige eller celestiale Rige, saa følger det ikke deraf, at alle udøbte Personer vil blive henregnede til de Ugudelige. Tværtimod, »mange af Jordens hæderlige Mennesker«, der er blevne besnærede af Verdens falske Lærdomme og Traditioner, eller som af forskellige andre Grunde ikke er rede til at blive døbte, vil blive regnede blandt de Retfærdige og værdige til at blive skaanede paa Hjemsøgelsens Dag. Herrens Vrede er ikke optændt imod dem, der er ærlige i deres Vildfarelse eller oprigtige i deres Forkastelse af Sandheder, som de ikke har kunnet fatte; men imod dem, der med Vilje og Forsæt begaar Synd og Forbrydelse eller krænker deres Medmenneskers Rettigheder.«

LIGEGYLDIGHED.

(G. S. Taylor i »Mill. Star«.)

—

En mægtig Ligegyldighedens Bølge vælter ud over Verden i Dag. Mennesket er ligegyldigt overfor hans Medmenneskers Lidelser; Nationerne er ligegyldige overfor deres Forpligtelser mod hverandre indbyrdes; Forældre synes at være ligegyldige overfor deres Børns moralske Karakter. Men en endnu langt større Slovhed lægges for Dagen end nogen af disse; en langt højere Indflydelse tilsidesættes, hvis Anerkendelse automatisk vilde fjerne de ovennævnte Forhold. Mænd, Kvinder og Børn stiller sig næsten fuldstændigt ligegyldige overfor Guds Bud og Love.

Det kraftigste Vaaben, som Satan er i Besiddelse af, er Ligegyldighed. Efter at hans Bestræbelser paa at lokke Mennesker til at forfølge Sandheden har slaaet fejl, saaer han Ligegyldighedens Sæd i deres Hjerter — et Vaaben, der er langt sværere at modstaa og overvinde end bittert Had. Et ligegyldigt Menneske er aldeles uberørt af, hvad der foregaar omkring ham; han paavirkes ikke af Advarslerne fra Gud, der lyder fra Tid til anden. Ligegyldighed overfor Noas Forkyndelse havde til Følge, at mange Mennesker mistede Livet i Syndfloden; Ligegyldighed i en saadan Grad, at den førte til Oprør mod Gud, foraarsagede Israels Adspredelse; det samme ligegyldige Standpunkt overfor Mesterens Lærdomme fik den oprindelige Kirke til at synke ned i Vildfarelser; Ligegyldighed overfor Evangeliets vigtige Ordinancer, overfor den foreskrevne Gudsdyrkelse og den guddommelige Plan for Kirkens Ledelse indhyllede Jorden i et tykt, aandeligt Mørke efter Apostlenes Død.

Som Vismanden ganske rigtigt sagde: En ledig Mand er lig et Hus uden Vægge. Et ledigt Menneske er ogsaa et ligegyldigt Menneske. Dette gælder Samfund og Nationer ligesaa vel som Personer. Et ledigt eller et ligegyldigt Folk er udsat for

de onde Magters Angreb, og lig Huset uden Vægge, yder det ingen Beskyttelse mod Syndens odelæggende Vind.

Er vi som Sidste-Dages Hellige ligegyldige med Hensyn til vor Stilling i Verden? Er vi ligegyldige overfor Guds Bud? Efterlever vi Visdomsordet, Tiendeloven, Fastedagen og de andre af Herrens Befalinger? Viser vi Interesse eller Ligegyldighed med Hensyn til Helligholdelsen af Sabbaten, Overværelse af Moder eller Udforelsen af Herrens Vilje?

Dersom vi i Sandhed elsker Kristus, kan vi ikke være ligegyldige. Vor Kærlighed vises gennem vor Lydighed. Herren sagde: »Dersom I elsker mig, da holder I mine Befalinger.« Den, der er ligegyldig, er blottet for Kærlighed, idet han lader haant om Herrens Lov. Det er vor Pligt som Sidste-Dages Hellige at være agtpaagivne og aarvaagne. Naar vi selv er fyldt med Virksomhedens og Nidkærhedens Aand, kan vi gore Indtryk paa Verden og henlede Jordens Beboeres Opmærksomhed paa de Sandheder, vi besidder.

Vi bor ogsaa soge at fjerne den Ligegyldighedens Aand, der gor sig gældende i Verden overfor os. Dette kan ikke gores ved Hjælp af særlige Opvækkelsesmoder. Sandhed findes ikke ved Auktioner, ejheller kommer Kraft af stærke Drikke. Ligegyldighed kan ligesaa lidt overvindes gennem Opvækkelsesmoder, som legemlig Svækkelse kan bortjages ved Morfin. Eftervirkningerne af denne Gift gor Legemet svagt og vaklende — ligegyldige overfor Naturens Love; Opvækkelser kan have den samme Folge. De efterlader maaske kun Aanden svag og nedbrudt — ligegyldig overfor Guds Love.

For at overvinde Ligegyldigheden og opvække Interessen for Evangeliet, maa vi ved vore gode Gerninger vise Menneskene, at »Mormonismen«, som den kaldes, er noget, der fortjener Overvejelse. Et godt reklameret Produkt modtages sjældent med Ligegyldighed.

Lad os reklamere for Evangeliet ved vore gode Gerninger.

TAG DEN BESLUTNING

At være stærk, saa at intet kan forstyrre din Sindsligevægt.

At tale om Sandhed, Lykke og Tilfredshed til enhver, du møder.

At give alle dine Venner Følelsen af, at de har noget vigtigt at udføre.

At betragte alt fra den lyse Side.

At tænke det bedste, at arbejde for det bedste og kun forvente det bedste.

At være ligesaa begejstret over andres Held, som du er over dit eget.

At glemme Fortidens Fejltagelser og hige frem mod større Bedrifter i Fremtiden.

At have et glad Ansigt ved alle Lejligheder og et Smil rede for hver levende Skabning, du møder.

At anvende saa megen Tid paa din egen Uddannelse, at du ikke faar Tid til at kritisere andre.

At være for højsindet til at gruble, for ædel til at vredes, for stærk til at frygte og for lykkelig til at lade Ulykken nærme sig.

At tænke godt om dig selv og fremsætte denne Kendsgerning for Verden — ikke med store Ord, men i gode Gerninger.

At leve i Forvisningen om, at Himmelen er paa din Side, saalænge du er tro mod det bedste i dig selv.

Welfare Journal.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).